

Դանիելի գիրքը — հարյուր հինգերորդը

Ավետարանի աստիճանական մերժումը՝ Քրիստոսի ծնունդից մինչև
Ստեփանոսի քարկոծվելը

Jeff Pippenger

2024-02-29

Վերջին հոդվածում մենք նշեցինք, որ ներշնչանքը ցույց է տալիս, թե հրեաները խաչի վրա «կնքեցին իրենց մերժումը» Ավետարանի հանդեպ, իսկ ապա կրկին հաստատեցին իրենց մերժումը Ստեփանոսի քարկոծությամբ: Ինչպե՞ս կարող է դա լինել: Անշուշտ, այդ պատմության վիճաբանող հրեաների կողմից Ավետարանի մերժումը կատարվեց աստիճանաբար: Նրանք արդեն շրջանցված էին Նրա ծննդյան ժամանակ: Քրիստոսի ծննդից մինչև Ստեփանոսի քարկոծությունը պատկերում է Ավետարանի աստիճանական մերժումը:

«Մարդիկ այդ չեն իմանում, սակայն այդ լուրը երկինքը լցնում է ցնծությամբ: Ավելի խոր և ավելի քնքուշ հետաքրքրությամբ լույսի աշխարհի սուրբ էակները դեպի երկիր են ձգվում: Նրա ներկայությամբ ամբողջ աշխարհն ավելի լուսավոր է: Բեթղեհեմի բլուրների վերևում հավաքվել է հրեշտակների անթիվ բազմություն: Նրանք սպասում են նշանին՝ աշխարհին ավետելու այդ բարի լուրը: Եթե Իսրայելի առաջնորդները հավատարիմ եղած լինեին իրենց վստահված գործին, նրանք կարող էին մասնակցել Հիսուսի ծնունդն ավետելու ուրախությանը: Բայց այժմ նրանք շրջանցված են»: The Desire of Ages, 47.

Հիսուսի ծնունդից մինչև Ստեփանոսի մահը պատկերավորվում է Ավետարանի՝ հին Իսրայելի կողմից առաջադիմական մերժումը: Ընդունելով, որ հրեաների կողմից Քրիստոսի մերժումն առաջադիմական էր, հնարավոր է նույնացնել «նրանց մերժման կնքումը» թե՛ խաչի վրա, երբ տաճարի վարագույրը պատռվեց, և թե՛ Ստեփանոսի մահվան պահին: Վարագույրի պատռվելը խորհրդանշել էր, որ նրանք այլևս Աստծո ուխտի ժողովուրդը չէին, իսկ երբ Ստեփանոսին քարկոծեցին, Ստեփանոսը տեսավ Հիսուսին՝ կանգնած Աստծո աջ կողմում, ինչը Դանիելի գրքի տասներկուերորդ գլխի առաջին համարում փորձաշրջանի փակման խորհրդանշան է: Երուսաղեմի կործանումը նույնպես փորձաշրջանի փակման խորհրդանշան է:

«Երուսաղեմի վրա գալիք հատուցումը կարող էր ընդամենը կարճ ժամանակով հետաձգվել, և երբ Քրիստոսի հայացքը հանգչեց դատապարտված քաղաքի վրա, Նա տեսավ ոչ միայն նրա կործանումը, այլև մի աշխարհի կործանումը: Նա տեսավ, որ ինչպես Երուսաղեմն էր մատնվում կործանման, այնպես էլ աշխարհը պիտի մատնվի իր վախճանին: Նա տեսավ այն հատուցումը, որ պիտի գա Աստծո հակառակորդների վրա: Այն տեսարանները, որ կատարվեցին Երուսաղեմի կործանման ժամանակ, պիտի կրկնվեն Տիրոջ մեծ և ահեղ օրը, սակայն առավել սարսափելի կերպով»: Review and Herald, December 7, 1897.

Միայն Աստծու ողորմությունն էր, որ խաչի ժամանակ կանխեց Երուսաղեմի կործանումը:

«Քրիստոսին հրեաների խաչելության մեջ ներառված էր Երուսաղեմի կործանումը: Գողգոթայի վրա թափված արյունը եղավ այն ծանրությունը, որ նրանց սուգեց կործանման մեջ թե՛ այս աշխարհի համար, թե՛ գալիք աշխարհի: Այդպես կլինի նաև մեծ վերջին օրը, երբ դատաստանը պիտի գա Աստծո շնորհը մերժողների վրա: Քրիստոսը՝ նրանց գայթակղության վեմը, այնժամ նրանց պիտի երևա որպես վրեժխնդիր լեռ: Նրա դեմքի փառքը, որ արդարների համար կյանք է, ամբարիշտների համար կլինի սպառող կրակ: Մերժված սիրո, արհամարհված շնորհի պատճառով մեղավորը պիտի կործանվի»: The Desire of Ages, 600.

Միայն Աստծու ողորմությունն էր, որ դեռևս հապաղում էր Երուսաղեմի կործանումը խաչի ժամանակ չբերելով:

«Գրեթե քառասուն տարի այն բանից հետո, երբ Երուսաղեմի դատապարտությունը հռչակվել էր հենց Ինքը՝ Քրիստոսի կողմից, Տերը հետաձգեց Իր դատաստանները քաղաքի և ազգի վրա: Հրաշալի էր Աստծո երկայնամտությունը Իր ավետարանը մերժողների և Իր Որդու մարդասպանների հանդեպ»: The Great Controversy, 27.

Իր վերջին տաճարի մաքրման ժամանակ Հիսուսը ներկայացրել էր Երուսաղեմից փախչելու նախազգուշացումը, երբ Նրա հետևորդները տեսնեին Դանիել մարգարեի ասած ամայության պղծությունը: Առաջին անգամ, երբ Նա մաքրեց տաճարը, հայտարարել էր, որ հրեաները Իր Հոր տունը ավազակների որջ էին դարձրել, բայց վերջին անգամ ասաց. «ձեր տունը» ձեզ ամայի է թողնվում: Նույնիսկ խաչից առաջ, որը հենց պատրաստվում էր տեղի ունենալ, այն տաճարը, որտեղ խաչելության ժամանակ վարագույրը պետք է պատռվեր, արդեն իսկ բնութագրվել էր որպես հրեաների տուն, և ոչ թե Աստծու տուն: Քույր Ուայթը անդրադառնում է այն պահին, երբ Քրիստոսը արեց այդ հայտարարությունը, և նրա վկայության ընթացքի մեջ նա նաև անդրադառնում է երկարաձգված ողորմության քառասուն տարիներին:

Քրիստոսի խոսքերը քահանայապետներին և իշխանավորներին՝ «Ահա ձեր տունը ձեզ թողնվում է ամայի» (Մատթեոս 23:38), սարսափ էին ազդել նրանց սրտերի վրա: Նրանք ձևացնում էին անտարբերություն, սակայն այս խոսքերի իմաստի վերաբերյալ հարցը շարունակ ծագում էր նրանց մտքում: Թվում էր, թե մի անտեսանելի վտանգ սպառնում է նրանց: Մի՞ թե այն հոյակապ տաճարը, որ ազգի փառքն էր, շուտով դառնալու էր ավերակների կույտ:

«Քրիստոսը Իր աշակերտներին նշան տվեց Երուսաղեմի վրա գալիք կործանման մասին և նրանց ասաց, թե ինչպես փախչեն. «Երբ տեսնեք Երուսաղեմը զորքերով շրջապատված, այն ժամանակ իմացե՛ք, որ նրա ամայացումը մոտ է: Այն ժամանակ Հրեաստանում գտնվողները թող փախչեն լեռները, և նրա մեջ եղողները թող դուրս գան, իսկ գավառներում եղողները թող չմտնեն այնտեղ: Որովհետև սրանք վրեժխնդրության օրերն են, որպեսզի կատարվեն բոլոր գրվածքները»: Այս նախազգուշացումը տրվեց, որպեսզի նրան ականջ դնեն քառասուն տարի հետո՝ Երուսաղեմի կործանման ժամանակ: Քրիստոնյաները հնազանդվեցին այդ

նախագգուշացմանը, և քաղաքի անկման ժամանակ ոչ մի քրիստոնյա չկործանվեց»:
The Desire of Ages, 628, 630.

Քրիստոսը խաչվեց 31 թվականին, և գրեթե քառասուն տարի անց՝ 70 թվականին, Երուսաղեմը կործանվեց երեքուկես տարվա պաշարումից հետո: Ինչպե՞ս կարող էր Երուսաղեմը կործանված լինել խաչի վրա՝ 31 թվականին, եթե դեռևս երեքուկես տարվա փորձաշրջանային ժամանակ կար, որը Դանիելի իններորդ գլխի քսանչորսերորդ խոսքում սահմանված է որպես յոթանասուն շաբաթ: Ինչպե՞ս կարելի է լուծել այս թվացյալ անհամապատասխանությունները: Ամենահեշտ լուծումը պարզապես այն փաստի արձանագրումն է, որ երբ խոսքը վերաբերում է յոթանասուն շաբաթներով ներկայացված փորձաշրջանային ժամանակի ավարտին, այն պետք է հասկանալ որպես փորձաշրջանի աստիճանական ավարտ: Սա ճշմարիտ է, սակայն դա վերացնում է որևէ մարգարեական որոշակիություն՝ այդ պատմության սահմանանշանների կիրառության մեջ: Ես կփորձեմ բացատրել:

Եթե Հոգեգալուստը ներկայացնում է շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքը, երբ Բաբելոնում եղած մյուս հոտը կանչվում է դուրս, ապա ինչո՞ւ Հոգեգալուստից երեքուկես տարի անց Ավետարանը գնաց հեթանոսներին: Արդյո՞ք Քրիստոսի մահը, թե՞ Ստեփանոսի մահը հին Իսրայելի համար շնորհի ժամանակի ավարտի նշանն է: Եթե Լատդիկեական ադվենտիզմը շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ դադարում է եկեղեցի լինելուց, ապա արդյո՞ք տաճարի կործանումը 70 թվականին ներկայացնում էր Լատդիկեական ադվենտիզմի տաճարի վախճանը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այն, ինչ կարող է թվալ իբրև ակնհայտ անհամապատասխանություններ, լուծվում է «գիծ առ գիծ» սկզբունքի կիրառությամբ, և երբ այդ կիրառությունն օգտագործվում է, այն սահմանաքարերի վկայությունը, որոնք մենք նույնականացնում ենք, դառնում է շատ հստակ և հակիրճ:

Այն շաբաթը, որի ընթացքում Քրիստոսը հաստատեց ուխտը, բաժանվում է երեքուկես տարվա երկու հավասար ժամանակահատվածների: Առաջին երեքուկես տարին սկսվում է Քրիստոսի մկրտությամբ և ավարտվում Նրա մահով: Մկրտությունը Նրա մահվան և հարության խորհրդանիշն է, ուստի այդ երեքուկես տարվա ժամանակահատվածի սկիզբը նույնական է ավարտին: Այդ ժամանակահատվածում Քրիստոսը ավետարանը ներկայացրեց բացառապես հրեաներին: Այդ երեքուկես տարվա ավարտը նշանավորում է հաջորդ երեքուկես տարվա սկիզբը: Երեքուկես տարվա երկրորդ ժամանակահատվածի սկիզբը սկսվում է Քրիստոսի մահով, և այն ավարտվում է Ստեփանոսի մահով: Այդ ժամանակահատվածում աշակերտները ավետարանը ներկայացրին բացառապես հրեաներին:

Այդ երկու ժամանակահատվածները, որոնք առանձին մարգարեական գծեր են, պետք է միավորվեն «գիծ առ գիծ»: Թե՛ սկիզբները, թե՛ ավարտները կրում են Ալֆայի և Օմեգայի կնիքը, որովհետև սկզբի և ավարտի պատմությունները նույնն են: Երկու տևողության ժամանակահատվածներն էլ նույնական են, և յուրաքանչյուր ժամանակահատվածի ընթացքում կատարվող գործն էլ նույնական է: Քրիստոսը, որ Առաջինն է և Վերջինը, նաև բոլոր բաների Արարիչն է, և այդ առումով Նա ճշմարտության Արարիչն է:

«Ճշմարտություն» եբրայերեն բառը կազմվել է երեք եբրայերեն տառերից: Եբրայերեն այբուբենի առաջին տառը, ապա տասներեքերորդ տառը, ապա վերջին տառը միավորվում են՝ կազմելու եբրայերեն «Ճշմարտություն» բառը:

Երկու երեքուկես տարվա ժամանակաշրջաններում էլ Քրիստոսը առաջինն ու վերջինն է, որովհետև առաջին ժամանակաշրջանի սկզբում Քրիստոսը ներկա է Իր մկրտությամբ, ինչպես և առաջին ժամանակաշրջանի ավարտին՝ Իր մահով: Եվ երկրորդ ժամանակաշրջանի սկզբում Քրիստոսը ներկա է Իր մահով, իսկ երկրորդ ժամանակաշրջանի ավարտին՝ Նա կանգնած է Աստծո աջ կողմում: Տասներեք թիվը ապստամբության խորհրդանիշն է, և երկու ժամանակաշրջաններում էլ՝ թե երբ ավետարանը անձամբ ներկայացվում էր Քրիստոսի կողմից, թե երկրորդ ժամանակաշրջանում՝ Նրա աշակերտների կողմից, վիճաբանող հրեաները ապստամբեցին ավետարանի պատգամի դեմ:

Երկու ժամանակաշրջաններն էլ նույն տևողությունն ունեն, կրում են Ալֆայի և Օմեգայի կնիքը և նույնացնում են նույն ավետարանական պատգամը: Այդ երկու ժամանակաշրջանները պետք է միացվեն «տող առ տող»: «Տող առ տող» մեթոդաբանությունը վերջին անձրևի փորձության մեթոդաբանությունն է: Դա վերջին օրերի մեթոդաբանությունն է, և այն ճշմարտությունները, որոնք վերջին օրերում այդ մեթոդաբանությամբ ճանաչվում և հաստատվում են, հենց այն են, որ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ընթացքում մաքրում կամ զտում են Ղևիի որդիներին:

Ո՞ւմ պիտի ուսուցանի գիտություն, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետությունը: Նրանց, որ կաթից կտրված են և կրծքերից հեռացված: Որովհետև պատվիրանի վրա պատվիրան պիտի լինի, պատվիրանի վրա պատվիրան, տողի վրա տող, տողի վրա տող, այստեղ մի քիչ և այնտեղ մի քիչ: Քանզի թոթովախոս շրթունքներով և օտար լեզվով պիտի խոսի նա այս ժողովրդի հետ: Նրանց, որոնց ասաց. «Մա է հանգիստը, որով կարող եք հանգիստ տալ հոգնածին, և սա է զովացումը», բայց նրանք չկամենացին լսել: Մակայն Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ պատվիրանի վրա պատվիրան, պատվիրանի վրա պատվիրան, տողի վրա տող, տողի վրա տող, այստեղ մի քիչ և այնտեղ մի քիչ, որպեսզի գնան և ետ ընկնեն, և փշրվեն, և որոգայթն ընկնեն, և բռնվեն: Եսայիա 28:9–13.

Եսայիայի հաջորդ համարը դիմում է Երուսաղեմի ժողովրդին իշխող ծաղրող մարդկանց: Այդ ծաղրող մարդկանց համար «հանգիստն ու զովացումն» (վերջին անձրևը), որին նրանք հրաժարվեցին «ականջ դնել», հենց այն է, ինչը պատճառ է լինում, որ նրանք «գնան, և ընկնեն հետընթաց, և կտրվեն, և ծուղակն ընկնեն, և բռնվեն»: Այդ փորձությունը նրանց ներկայացվեց այլ լեզվով, որովհետև Եղիան, Հովհաննես Մկրտիչը և Վիլյամ Միլլերը կրթություն չէին ստացել իրենց համապատասխան պատմությունների աստվածաբանական դպրոցներում: Վերջին անձրևի լուրը, որ փորձության է ենթարկում Լատդիկեական ադվենտիզմը, այն լուրն է, որ առաջանում է «տող առ տող» սկզբունքի կիրառմամբ:

Երբ այն շաբաթի առաջին երեքուկես տարիները, որի ընթացքում Քրիստոսը հաստատեց ուխտը, դրվում են վերջին երեքուկես տարիների վրա, մենք գտնում ենք

մարգարեական լույս, որը պարզաբանում է ամեն մի թվացյալ անհամապատասխանություն, որ կարող էր ծագել քննող մտքի մեջ: Այդ շաբաթը այն ժամանակաշրջանն էր, երբ Ուխտի Պատգամաբերը պետք է հաստատեր ուխտը, իսկ աստվածաշնչյան ուխտը պետք է հաստատվի արյամբ: Քրիստոսի մկրտությունը և խաչելությունը, ինչպես նաև Ստեփանոսի քարկոծությունը, բոլորն էլ մատնանշում են արյունը: Երկու գծերն էլ ներկայացնում են ուխտի արյունը, և այդ գծերը հաստատում են ուխտը:

Երբ «տող առ տող» միացվում են, մկրտությունն ու խաչելությունը առաջին սահմանաքարն են, իսկ խաչելությունն ու Ստեփանոսի քարկոծումը՝ վերջին սահմանաքարը: Երբ միացվում են մեկ գծի մեջ, մենք գտնում ենք խաչը և Միքայելի ոտքի կանգնելը Ստեփանոսի մահվան պահին՝ որպես երկու վկա, որոնք հաստատում են հրեաների կողմից ավետարանի մերժումը: Քրիստոսի մահը նաև Նրա աշակերտ Ստեփանոսի մահն է, ինչը, երբ երկու գծերը միացվում են, Ջատիկն է: Երեք օր անց Քրիստոսը հարություն է առնում որպես Երախայրի ընծա:

Բայց այժմ Քրիստոսը հարություն է առել մեռելներից և դարձել է ննջեցյալների երախայրիքը: Ա. Կորնթացիներ 15:20:

Ջատիկի և երրորդ օրը նշվող Առաջին Պտուղների տոնի միջև է Անխմոր Հացերի տոնի սկիզբը: Անխմոր հացը «չի բարձրանում», և Քրիստոսը չհարություն առավ երկրորդ օրը, այլ հարություն առավ երրորդ օրը: «Գիծ առ գիծ» կիրառության մեջ Քրիստոսն ու Ստեփանոսը միասին են մեռնում, սակայն Ստեփանոսը Քրիստոսից հետո է հարություն առնում, որովհետև առաջին պտղի հարության մեջ կարգ կա:

Բայց ամեն ոք՝ իր կարգով. Քրիստոս՝ որպես առաջին պտուղներ, ապա՝ Քրիստոսին պատկանողները՝ Նրա գալստյան ժամանակ: 1 Կորնթացիներ 15:22.

Գարնան տոները չեն կարող միմյանցից առանձնացվել, որովհետև դրանք անմիջականորեն կապված են միմյանց հետ: Այս իմաստով՝ Պենտեկոստեն ներկայացնում է շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքը, երբ կլինի Սուրբ Հոգու հեղման կրկնություն, և Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկրորդ ձայնն այն ժամանակ կհրավիրի նրանց, ովքեր ներկայումս չեն ճանաչում ավետարանը, դուրս գալ Բաբելոնից: «Բաբելոն» բառը հիմնված է «Բաբել» բառի վրա, որը նշանակում է շփոթություն, որովհետև Բաբելի անկման ժամանակ էր, որ Աստված շփոթեց լեզուները, և Պենտեկոստեի ժամանակ է, որ Աստված հակադարձում է լեզուների շփոթությունը, որպեսզի ավետարանը հասցնի աշխարհին: Այսպիսով, Պենտեկոստեն և կիրակնօրյա օրենքը համընկնում են:

Հոգեգալստյան ժամանակ լեզուների պարզև տրվեց աշակերտներին, սակայն նրանց պատգամն այդ ժամանակ դեռևս սահմանափակված էր հրեաներով: Երբ երկու գծերը միավորվում են, Հոգեգալուստը տեղի է ունենում 34 թվականին, երբ Ստեփանոսը քարկոծվեց, և ավետարանն այնուհետև տարվեց նրանց, ովքեր ներկայումս չեն ճանաչում ավետարանը:

Ստեփանոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր հարություն են առնում «Նրա գալստյան ժամանակ», բայց ովքեր մահացել են Նրա հետ: Առաջին Պտղի ընծայաբերությունը նշանավորում է Քրիստոսի հարությունը երրորդ օրը, և այն նաև նշանավորում է Շաբաթների Տոնի սկիզբը, որը նաև Հոգեգալստյան տոնն է, և որը հիշատակում է Սինայում Տասը Պատվիրանների տրվելը:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը համընկնում է խաչի հետ, որովհետև, ի թիվս այլ ապացույցների, Քույր Ուայթը խաչից հետո աշակերտների հիասթափությունը համադրում է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից հետո վրա հասած հիասթափության հետ: Ե՛վ խաչը, և՛ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը նախապատկերում են շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը: Հոգեգալուստը նույնպես նախատիպում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը, սակայն Հոգեգալուստը վրա եկավ խաչից հիսուներկու օր անց: Խաչը, որը նախատիպված էր Ջատիկով, սկիզբ է դնում տոների մի շարքի, որոնք հիշատակում են հին Բսրայելի հնագույն շավիղները՝ այն գիշերվանից, երբ մահվան հրեշտակը անցավ Եգիպտոսի վրայով, մինչև օրենքի տրվելը: Թեև տոները կրում են իրենց առանձնահատկությունները, դրանք անքակտելիորեն կապված են միմյանց հետ: Ուստի ճշգրիտ է Ջատիկից մինչև Հոգեգալուստ ամբողջ հիսուներկու օրը կիրառել որպես մեկ միասնական ճանապարհացույց:

Այս պատճառով խաչը, Ստեփանոսի մահը և Հոգեգալուստը բոլորը նախապատկերում են շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը, երբ Սուրբ Գրքի Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկրորդ ձայնը սկսում է Աստծո մյուս հոտը Բաբելոնից դուրս կանչել, և սկսվում է առաջադիմական գործադիր դատաստանը Ժամանակակից Բաբելոնի վրա: Հենց այդ ճանապարհային նշանի ժամանակ գործադիր դատաստանը հասավ Երուսաղեմի վրա, թեև Աստված Իր ողորմությամբ խաչից հետո տաճարի և քաղաքի իրական կործանումը հետաձգեց գրեթե քառասուն տարի՝ մինչև 70 թվականը: Հին Երուսաղեմի կործանումը ներկայացնում է այն առաջադիմական գործադիր դատաստանի սկիզբը, որը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում, երբ «ազգային ուրացությանը հետևում է ազգային կործանումը»:

Ճշմարտությունը հաստատվում է երկու վկաների վկայությամբ, և այն երկու՝ երեքուկես տարվա գծերի մեջ, որոնցում Քրիստոսը հաստատեց ուխտը, մենք գտնում ենք մահվան և հարության երկու վկա, որը կապված է այն պատմության հետ, որը նույնականացնում է շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքը: Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում այդ Կիրակնօրյա օրենքը նույնականացվում է որպես «մեծ երկրաշարժի ժամը»: Այդ «ժամը» անմիջականորեն կապված է երկու վկաների հետ, որոնք երեքուկես տարվա վկայություն տվեցին: Նրանց վկայությունն ավարտվում է իրենց մահով և հարությամբ:

Նրանց երեքուկես տարվա վկայությունը, որին հաջորդեցին նրանց մահն ու հարությունը, ներկայացված է թե՛ Հիսուսի, թե՛ Ստեփանոսի մահով և հարությամբ, որովհետև «տող առ տող» սկզբունքով Ստեփանոսը ներկայացված է որպես Քրիստոսի հետ հարություն առած: Առաջին Պտուղների տոնին մատուցվում էին երկու գլխավոր ընծաներ:

Մեկը անարատ գառն էր, իսկ մյուսը՝ գարու ընծա: Գարին ներկայացնում էր այն բերքը, որ պետք է հաջորդեր, իսկ գառը ներկայացնում էր Քրիստոսին: Քրիստոսը հարություն առավ երրորդ օրը, իսկ Ստեփանոսը ներկայացնում էր նրանց, որ հաջորդում են, և գարին ներկայացնում էր այն բերքը, որ պետք է հաջորդեր: Հայտնություն տասնմեկում հիշատակված երկու վկաները վկայեցին երեքուկես տարի, որից հետո սպանվեցին, ապա երեքուկես օր անց հարություն առան: Այդ երկու վկաները նախապատկերված էին Քրիստոսով, որը Առաջին Պտուղներն էր, որովհետև նրանք ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք նույնպես առաջին պտուղներ են:

Եվ ես տեսայ, և ահա՝ Գառնը կանգնած էր Սիոն լեռան վրա, և նրա հետ՝ հարյուր քառասունչորս հազար, որոնք իրենց ճակատների վրա ունեին Նրա Հօր անունը գրուած: Եվ լսեցի մի ձայն երկնքից, շատ ջրերի ձայնի պէս, և մեծ որոտի ձայնի պէս. և լսեցի քնարահարների ձայն, որ քնարին էին ածում իրենց քնարներով: Եվ նրանք երգում էին, կարծես, մի նոր երգ աթոռի առաջ, և չորս կենդանիների ու երեցների առաջ. և ոչ ոք չէր կարող սովորել այդ երգը, բացի այն հարյուր քառասունչորս հազարից, որոնք փրկագնուէլ էին երկրից: Սրանք են նրանք, որոնք կանանցով չեն պղծուէլ, որովհետէ կոյսեր են: Սրանք են նրանք, որոնք հետեւում են Գառանը, ուր էլ որ նա գնում է: Սրանք մարդկանց միջից փրկագնուէցին՝ որպէս առաջին պտուղներ Աստծուն և Գառանը: Եվ նրանց բերանում նենգութիւն չգտնուէցաւ, որովհետէ անարատ են Աստծու աթոռի առաջ: Յայտնութիւն 14:1-5.

Առաջին Պտուղների տոնի ժամանակ մատուցվող գարու ընծան ներկայացնում էր այն բերքը, որ պիտի հաջորդեր, և Ստեփանոսը 34 թվականին հաջորդեց Քրիստոսի մահվանը 31 թվականին, թէև «տող առ տող» նրանք մահացան նույն սահմանանշանի վրա: Առաջին պտուղների ընծաների հետ առնչությամբ Քրիստոսը մորթված Գառն էր, իսկ Ստեփանոսը՝ գարին: Ըստ Պողոսի՝ «Քրիստոսը» «նջեցյալների առաջին պտուղներն» է, ապա՝ «այնուհետև՝ Քրիստոսին պատկանողները՝ Նրա գալստյան ժամանակ»: Հարյուր քառասունչորս հազարը առաջին պտուղներ են, և նրանք են, «որոնք հետևում են Գառանը, ուր էլ որ Նա գնում է»:

Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժի» «ժամին» հարություն են առնում այն երկու վկաները, որոնք երեքուկես տարի մարգարեացել էին, ապա սպանվել ու երեքուկես օր ընկած մնացել փողոցներում: Նրանք են նրանք, որոնց ներկայացնում էր Ստեփանոսը, որը մարգարեաբար հարություն առավ Հիսուսի հետ, բայց նաև Հիսուսից հետո: Ուստի նրանք հարություն են առնում «երեքուկես օր» անց այն բանից հետո, երբ նրանց սպանում է անդունդից ելած գազանը: Նույն «ժամին», երբ նրանք հարություն են առնում, որպես նշան բարձրանում են երկինք: Նրանց հարության և երկինք բարձրանալու ընթացքը խնամքով ուրվագծված է Աստծո մարգարեական Խոսքում, և այն ներառում է այն փաստը, որ նրանց նախապատկերեց Ստեփանոսի բառացի մահը՝ այդպիսով ներկայացնելով հոգևոր մի մահ, որ կատարվում է երկու վկաների վրա, երբ նրանք երրորդ հրեշտակի լառոյիկյան շարժումից կերպարանափոխվում են դեպի երրորդ հրեշտակի փիլադելիյան շարժումը:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Մի բան հաստատ է. այն Յոթներորդ օրվա աղվենտիստները, որոնք կանգնում են Սատանայի դրոշի տակ, նախ կհրաժարվեն իրենց հավատից Աստծո Հոգու վկայություններում պարունակվող նախազգուշացումների և հանդիմանությունների նկատմամբ:»

«Ավելի մեծ նվիրաբերման և ավելի սուրբ ծառայության կոչը հնչեցվում է և պիտի շարունակի հնչեցվել: Նրանցից ոմանք, ովքեր այժմ ձայն են տալիս Սատանայի ներշնչումներին, պիտի ուշքի գան: Կան կարևոր վստահության պաշտոններում գտնվողներ, որոնք չեն հասկանում այս ժամանակի ճշմարտությունը: Նրանց պետք է տրվի այդ պատգամը: Եթե նրանք ընդունեն այն, Քրիստոսը կընդունի նրանց և նրանց Իր հետ գործակիցներ կդարձնի: Բայց եթե նրանք հրաժարվեն լսել պատգամը, նրանք իրենց դիրքը պիտի բռնեն խավարի իշխանի սև դրոշի ներքո:»

«Ինձ հրահանգված է ասել, որ այս ժամանակի համար թանկագին ճշմարտությունը մարդկային մտքերին բացվում է ավելի ու ավելի հստակորեն: Հատուկ իմաստով տղամարդիկ ու կանայք պետք է ուտեն Քրիստոսի մարմնից և խմեն Նրա արյունը: Կլինի հասկացողության զարգացում, որովհետև ճշմարտությունը ունակ է մշտական ընդարձակման: Ճշմարտության աստվածային Հիմնադիրը ավելի սերտ և ավելի ու ավելի սերտ հաղորդակցության մեջ կմտնի նրանց հետ, ովքեր շարունակում են Նրան ճանաչել: Երբ Աստծո ժողովուրդը Նրա խոսքը կընդունի որպես երկնքի հաց, նրանք կիմանան, որ Նրա ելքերը պատրաստված են ինչպես առավոտը: Նրանք կհասնեն հոգևոր գործության, ինչպես մարմինը ստանում է ֆիզիկական ուժ, երբ կերակուրը ուտվում է:»

«Մենք դեռևս լիովին չենք ըմբռնում Տիրոջ ծրագիրը, որով Նա Իսրայելի որդիներին հանեց եգիպտական գերությունից և անապատի միջով առաջնորդեց դեպի Քանան:»

«Երբ մենք հավաքում ենք ավետարանից շողացող աստվածային ճառագայթները, ավելի հստակ ըմբռնում կունենանք հրեական տնտեսության վերաբերյալ և ավելի խոր գնահատանք՝ նրա կարևոր ճշմարտությունների հանդեպ: Ճշմարտության մեր քննությունը դեռևս անկատար է: Մենք հավաքել ենք լույսի միայն մի քանի ճառագայթներ: Նրանք, ովքեր ամենօրյա կերպով Խոսքի ուսումնասեր չեն, չեն լուծի հրեական տնտեսության խնդիրները: Նրանք չեն հասկանա այն ճշմարտությունները, որ ուսուցանվում էին տաճարային ծառայության միջոցով: Աստծո գործը խոչընդոտվում է Նրա մեծ ծրագրի աշխարհիկ ըմբռնմամբ: Ապագա կյանքը կբացի այն օրենքների իմաստը, որ Քրիստոսը, ամպի սյան մեջ պարուրված, տվել էր Իր ժողովրդին»: Spalding and Magan, 305, 306.